

samt obligatorisk gentagelsesvirkning i voldssager.

Før jeg kommenterer de enkelte elementer i beslutningsforslaget, vil jeg gerne slå fast, at regeringen hverken kan eller vil acceptere forrælsen eller volden i det danske samfund. Derfor har regeringen siden sin tiltrædelse givet kampen mod volden den allerhøjeste prioritet til en konsekvent bekæmpelse af vold og anden grov kriminalitet, og det er naturligvis fortsat regeringens politik.

Som det seneste eksempel herpå kan jeg nævne indsatsen mod kriminalitet begået af børn og unge, hvor regeringen i oktober måned – altså her for nogle ganske få måneder siden – netop tog en række initiativer, bl.a. ved etablering af 20 nye sikrede lukkede sociale institutionspladser og ved nedsættelse af et ekspertudvalg med henblik på at styrke sanktionerne og myndighedsindsatsen over for den groveste ungdomskriminalitet.

Ekspertgruppen har afsluttet sit arbejde, og jeg forventer at modtage ekspertgruppens rapport i morgen. Og her har den føromtalte politimester Jørn Bro været medlem, så jeg er sikker på, at den konservative ordfører ser frem til med stor længsel at få denne betænkning.

Det er samtidig regeringens opfattelse, at de politiske drøftelser om indsatsen mod voldskriminalitet bør ske på et sobert, korrekt og sagligt grundlag. Set i det lys kan det virke lidt forstemmende, når forslagsstillerne i bemærkningerne til beslutningsforslaget dramatisk og pompøst proklamerer, at kriminelle gadebander »har efterladt sig et blodigt spor gennem landet af vold, røveri og anden personfarlig kriminalitet mod borgere og politi«.

Selv om der siden 1998 ganske vist er sket en mindre stigning i antallet af anmeldte voldssager, har jeg meget svært ved at genkende det billede af det land, jeg bor i, og det Danmark, jeg kender, som et bloddryppende voldsanarki, som ifølge forslagsstillerne skulle være situationen i dagens Danmark. En så skæv og proportionsforvrængende fremstilling af virkeligheden kan jeg kun opfatte som et udtryk for ren overbudspolitik på retsområdet og et forsøg på stemmefiskeri mod bedre vidende.

Jeg må meget klart tage afstand fra dette slet skjulte forsøg på at puste til frygten i befolkningen for at blive udsat for voldskriminalitet. Det snarere hæmmer end fremmer en god og frugtbar politisk debat om et vigtigt samfundsanliggende. Regeringens holdning er, at kriminali-

tetsbekæmpelsen skal baseres på en nuanceret og afbalanceret indsats, som tager udgangspunkt i en flerhed af initiativer, ikke bare på det retspolitiske område, men også på områder som uddannelses-, arbejdsmarkeds-, social- og sundhedspolitik.

Til beslutningsforslagets punkt 1 og 2 om ændringer i formuleringerne af straffelovens § 244 og § 245 vil jeg først nævne, at straffelovens voldsbestemmelser blev ændret i 1989, hvor der blev gennemført en væsentlig forenkling af bestemmelserne. Lovændringen bygger på et forslag fra Straffelovrådet, som navnlig havde peget på, at straffelovens daværende voldsbestemmelser i for høj grad tillagde uagtsomme følger af voldsforholdet strafskærpende virkning. I stedet burde lovens beskrivelser af strafbare forhold lægge mest mulig vægt på voldens beskaffenhed og samtidig indeholde så rummelige straffebestemmelser, at der var plads til den nødvendige differentiering i strafudmålingen.

Efter beslutningsforslaget skal straffelovens § 244 alene anvendes i tilfælde af voldsudøvelse, der ikke medfører nogen synlig skade, eller som er et resultat af et forudgående skænderi.

Om et voldsforhold medfører synlig skade eller udspringer af et forudgående skænderi mellem offer og gerningsmand er begge faktorer, som ikke direkte vedrører selve voldsforholdets karakter. Skaden kan derimod være en uagtsom følge af den i øvrigt forsætlige voldshandling.

Det kan måske lyde lidt teknisk, men jeg mener, at man med forslaget snarere går to skridt tilbage end et skridt frem.

Det afgørende for den retlige bedømmelse af, om et voldsforhold kan betegnes som groft, bør, som det er tilfældet i dag, bero på selve karakteren af det begåede forhold, f.eks. om der er anvendt våben, flaske eller lignende under overfaldet.

Samtidig skal strafferammerne være så tilstrækkeligt fleksible, at domstolene kan inddrage de andre faktorer, f.eks. motivet for den udøvede vold i sanktionsfastsættelsen.

Hertil kommer, at den foreslåede ændring, som vil indebære, at langt de fleste voldsforhold vil blive henført under straffelovens § 245, ikke nødvendigvis vil være ensbetydende med en generel strafskærpelse i voldssager. I den del af sagerne må det således forventes, at der foreligger konkrete omstændigheder, som kan begrunde, at der udmåles en straf under det hidtidige udmålingsniveau for vold efter straffelovens § 245.